

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
Κυριακή Στ' Λουκά – Λουκ. 8, 27-39. (26/10/2014)

Υπάρχει ο διάβολος;

Μία από τις διαχρονικές κατηγορίες των απίστων και των ορθολογιστών κατά τις Εκκλησίας, αγαπητοί μου αδελφοί, αφορά στη διδασκαλία Της για το πρόσωπο και το έργο του διαβόλου. Θεωρούν ότι η Εκκλησία έχει στήσει μία ολόκληρη μυθολογία γύρω από τον διάβολο, προκειμένου να προκαλέσει τρόμο στους ανθρώπους που ανήκουν στους κόλπους Της και με τον τρόπο αυτό να τους εξουσιάζει. Χρησιμοποιεί δηλ. η Εκκλησία κάτι που δεν υπάρχει για να χειρίζεται πιο εύκολα τους ανθρώπους. Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή ανατρέπει αυτούς τους ισχυρισμούς.

Ο Κύριος βρίσκεται στην χώρα των Γαδαρηνών και καλείται, ακόμα μία φορά, να αντιμετωπίσει τον διάβολο, στο πρόσωπο ενός δαιμονισμένου ανθρώπου, ο οποίος είχε κυριευθεί από πλήθος δαιμόνων, ζούσε στα μνήματα, ενώ η όψη του ήταν φρικτή και αποτρόπαια. Ο διάβολος, στο πρόσωπο του δαιμονισμένου, αναγνώρισε τον Χριστό ως Υιό του Θεού και ζήτησε να μην τον βασανίσει. Ο Κύριος απελευθέρωσε τον άνθρωπο από την αιχμαλωσία του διαβόλου και έστειλε τους δαίμονες σε ένα παρακείμενο κοπάδι χοίρων, οι οποίοι όρμησαν από τον γκρεμό στη λίμνη και πνίγηκαν. Ο θεραπευμένος άνθρωπος, έχοντας αποκτήσει και πάλι την ηρεμία και την ειρήνη μέσα του, απαλλαγμένος από τις δαιμονικές δυνάμεις, έκανε όσα του ζήτησε ο Κύριος: έγινε κήρυκας των θαυμασίων του Θεού πάνω του.

Η παραπάνω Ευαγγελική διήγηση, όπως και τόσες άλλες, καταρρίπτει τους ισχυρισμούς όσων αρνούνται την ύπαρξη του διαβόλου. Επιτυγχάνει, όμως και κάτι ακόμα πολύ σημαντικό: αποκαλύπτει πως εκείνοι που λουδορούν την διδασκαλία της Εκκλησίας περί του διαβόλου, αρνούνται συνολικά το Ευαγγέλιο της σωτηρίας. Εκείνος που αρνείται την ύπαρξη του διαβόλου «αναιρεί και μεγάλο μέρος των Ευαγγελικών αληθειών. Αναιρεί ότι ο διάβολος δοκίμαζε τον Χριστό και ότι ο Χριστός έδιωχνε τα κακά πνεύματα από τους ανθρώπους και ότι Αυτός κατέστρεψε την εξουσία των δαιμόνων επάνω στους ανθρώπους. Διότι ο πλέον κοντινός Μαθητής του Κυρίου, ο Άγιος Ιωάννης, ισχυρίζεται ότι ο Χριστός ήρθε στον κόσμο για να καταστρέψει την διαβολική εξουσία επάνω στους ανθρώπους, λέγοντας: *εις τούτο εφανερώθη ο υιός του Θεού, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου*¹»²

¹ Α' Ιωάν. 3,8

² Άγιος Νικόλαος Βελμίροβιτς, «Δεν φτάνει μόνο η πίστη...», σελ. 164

Η Εκκλησία μας, λοιπόν και μέσα από την Ευαγγελική Της διδασκαλία, καθιστά σαφή την ύπαρξη και παρουσία του διαβόλου στον κόσμο και με τον τρόπο αυτό πολεμά τον μεγαλύτερο πόθο του· να πείσει τους ανθρώπους ότι δεν υπάρχει. Αυτό επιδιώκει ο διάβολος και όταν το καταφέρει, ενεργεί άνετα και χωρίς αντίσταση στις ψυχές εκείνων που αρνούνται την ύπαρξή του, γιατί δεν τον πολεμούν. Πώς να πολεμήσει κανείς έναν ανύπαρκτο αντίπαλο; Ενώ, αντιθέτως, η Εκκλησία μας έχει κηρύξει πόλεμο απηνή και αδυσώπητο κατά του διαβόλου και των οργάνων του στον κόσμο, στοχεύοντας στην πνευματική θωράκιση των ανθρώπων.

Ο διάβολος, με το διαβρωτικό του έργο και τις απατηλές μεθοδίες του, στοχεύει στην απώλεια της ανθρώπινης ψυχής. Γι' αυτό, η βίωση της πνευματικής ζωής είναι ένας συνεχής αγώνας, μία συνεχής πάλη, ανάμεσα στον άνθρωπο του Θεού - ο οποίος θέλει και αγωνίζεται να προκόβει στην αρετή - και στον διάβολο. Σ' αυτόν τον πόλεμο οι δύο πλευρές έχουν τα δικά τους όπλα. Ο διάβολος ενεργοποιεί πληθώρα τεχνασμάτων: «το ψέμα, η απειλή, η υποβολή της ιδέας ότι δεν υπάρχει, η πρόσληψη αισθητού σχήματος, η αναβολή της μετανοίας, η παρουσίαση ελκυστικής και ανάξιας λόγου κάθε αμαρτίας, πριν αυτή τελεσθεί και ύστερα η εξόγκωσή της υπέρμετρα, με στόχο να ρίψει στην απόγνωση τον αμαρτωλό, η εντροπή του αμαρτωλού να εξομολογηθεί τις αμαρτίες του στον Πνευματικό κ.λπ. Με αυτές τις μεθόδους προσπαθεί ο διάβολος να ματαιώσει το απολυτρωτικό έργο του Χριστού, παρασύροντας στην αμαρτία τον άνθρωπο...»³. Από τη μεριά του, ο άνθρωπος του Θεού αντιπαλεύει τις μεθοδίες του διαβόλου, βιώνοντας την Μυστηριακή κοινωνία με τον Θεό, αγωνιζόμενος στον δρόμο της αρετής, ζώντας το γεγονός της προσευχής, κυρίως, όμως, επιλέγοντας την οδό της μετανοίας, η οποία ελκύει επάνω του την ζωογόνο Χάρη του Θεού και αποδιώκει την θανατερή ενέργεια του διαβόλου.

Ύστερα από τα παραπάνω, καθίσταται σαφής, αδελφοί μου, η ανάγκη διαρκούς πνευματικής εγρήγορσης όλων μας, χωρίς την παραμικρή επανάπαυση, καθότι ο διάβολος ουδέποτε παύει να εργάζεται για την πτώση της ψυχής και τον πνευματικό μας θάνατο. Η ύπαρξή του είναι γεγονός αναμφισβήτητο, όχι, όμως, τρομακτικό για εκείνον που πιστεύει στον Θεό και μορφώνει διαρκώς μέσα του τον Ιησού Χριστό, ασφαρίζοντας την ψυχή του στη σωτήρια μάνδρα της αγίας μας Εκκλησίας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, «Εφημέριος», Ιανουάριος 2005, σ. 11